Lénárt Emese

Táncvizsga

Otthon mindig a hóesést nézte, amikor nem akarta az anyja meg az apja veszekedését hallgatni. Úgy tett, mintha nem értené a szavakat, nem érezné a mondatokat átitató fájdalmat, a tehetetlen dühöt, a csalódottságot. Nem jutna el hozzá az anyja sírása, vagy az, ahogy az apja a földhöz vágja az üres borosüveget. Az orrát az ablakhoz szorította, és figyelte, amint a hópelyhek kergetőznek, zuhannak, és elolvadnak az örökkévalóságban. Most is a játékukban gyönyörködött a körfolyosós pesti bérház lakásából, amit ősszel bérelt ki. Megkedvelte az ajtó előtt kötögető Róza nénit, a porolónál sakkozó öregeket, a régi cselédlépcsőt, a megsárgult antik csipkefüggönyöket, még az udvart összepiszkító, kövér galambokat is, akiket Mici néni szoktatott oda kenyérbéllel. Föltekintett. A szemközti oldalon egy cigarettázó alakot látott. A kalapja alól lusta füstkarikákat eregetett a havazásban. Lefelé nem bámészkodott, mert a táncolás megtanította arra, hogy mindig felszegett fejjel, egyenesen, előre nézzen. Az életében is. Nem zavarta a szomszéd rádiója sem. Lali bácsinak jó füle volt, csak azért tekerte fel a hangerőt, hogy ne legyen annyira magányos – legalábbis ezt mondta két pipatömés között, amikor első nap bemutatkozott neki. Lali bácsi még azt is mondta, hogy a felesége rákban halt meg, és az bizony csúnya halál volt, de ő most nem akart sem a rákra, sem Lali bácsi feleségére gondolni. Inkább megcsodálta a gangot körbefutó rácsot. Szerette, amint a vasból készült indák elegáns hurkot vetnek, és összefonódó virágokká szelídülnek a folyosó végére. A régi kandeláber fényében még hajlékonyabbnak tűntek. Elképzelte, ha kimenne és belekapaszkodna, most annyira hideg lenne, hogy el kellene kapnia a kezét, oda ne fagyjon. Ezen az estén azonban legszívesebben megmarkolta volna, hogy fájjon. A dermedt vasvirág falja fel a húsát, mindkét tenyerét, az ujjait szépen egyesével, a hüvelykujjától a kisujjáig, a csontos ujjperceken keresztül a puha ujjvégekig, és amit még megkíván belőle. Vajon kibírná-e?! Pont úgy, ahogy a rokonainak is tűrniük kellett, amikor sok évvel ezelőtt beterelték őket a marhavagonba Lengyelország felé. Aztán dúdolni kezdett. Azt a dalt, amit az anyja énekelt neki gyerekkorában. Az anyja is a nagyanyjától tanulta, dédmama és a későbbi férje, dédpapa egyedüliként tértek vissza a népes famíliákból. Az altató szövege, a dallam biztonságba ringató részei feloldották mindazt, amiről hosszú

évekig hallgattak a családjában. Eszébe jutott a fiatal nő is, aki tegnap előtte állt a zöldségesnél a sáros krumplis ládák mellett. Sose látta a környéken. Azonnal feltűnt neki a nő méregdrága táskája. Akárhogy nézte, nem illett abba a környezetbe. Látta azt is, hogy a kabátjának az árcédulája kikandikál a gallérjánál. Töprengett, hogy szóljon-e érte, de úgy érezte, ebbe a dologba nem avatkozhat be. Különben is minden más bosszantóan tökéletes volt rajta. A laza loknikban kunkorodó frizurája, a sminkje, a körme, az illata. Ellentétben vele, aki soha nem volt és nem is lesz tökéletes. Hogyan is lehetne, hiszen ezt a szót nem ismerték a családjában. Eltűnt a hozzátartozóival együtt. Számára nem létezett tökéletes ebéd, mert mindenki félt sokat enni a fogásokból. Sosem volt tökéletes a létszám, mert mindig hiányzott valaki az asztal mellől. Még a ruhájának a pántja is odacsúszott, ahová nem kellett volna. A havazás elállt, a rádió elnémult odaát. Megunta az ácsorgást az ablak előtt. Igazából egész este a másnapi táncvizsgájáról akarta elterelni a gondolatait. Abban márpedig tökéletes lesz. Gyerekeknek szeretne táncot tanítani egész életében. Az anyja dala még ott motoszkált a fejében, de lassan elhalkult az is. Elhatározta, lefekvés előtt még utoljára elpróbálja a darabot gondolatban. Csajkovszkij, A hattyúk tava, részlet. Lehunyta a szemét, és dobolni kezdte a ritmust. Megfürdött a kivilágított tükörfalú táncterem fényeiben, majd a legapróbb mozdulatot is felidézte újra meg újra a meghajlással együtt. Holnap bizonyítania fog a vizsgabizottság előtt. Tehetséget, alázatot, rátermettséget. Utoljára még spiccre emelkedett, aztán nehéz, sűrű csönd lett. Arra vágyott, hogy valaki beszéljen hozzá. Kikereste a telefonszámot.

– Szia, Mama, félek. Holnap tökéletesen kell táncolnom a vizsgán.

– Nem leszel tökéletes. Csak nagyon jó – hadarta az anyja a vonal végén, és elcsuklott a hangja.

– Igazad van. Úgy lesz – válaszolta, és várta, hogy az anyja mondjon még valamit, bármit, ami felemeli, és örökre megváltja ebben a sebekkel teli, heges valóságban. De nem felelt senki. Letette a telefont.

Behúzta a függönyt, a balettcipőjét az ágy mellé tette. Eldöntötte, másnap reggel a dédszüleinek és a többi felmenőjének fog táncolni – a tanárai helyett ők fognak mosolyogva ülni a bizottságban.